

hensigtsmæssig bl.a. med hensyn til at sikre nævnets uafhængighed.

Udvalget skal sammensættes med repræsentanter for udlændingemyndighederne, Udenrigsministeriet, Advokatrådet og Dansk Flytningehjælp.

Der gives udvalget adgang til at fremkomme med indstillinger inden for de områder, der er fastsat i kommissoriet for udvalgets arbejde. Det forudsættes, at de første indstillinger fra udvalget foreligger senest primo 1993.«

Flertallet har således bemærket det i lovforslaget anførte, hvorefter de foreslåede initiativer med henblik på en effektivisering af asylsagsbehandlingen alene er et første led i bestræbelserne på en markant nedbringelse af sagsbehandlingstiden i asylsager. Men også en nedbringelse af sagsbehandlingstiden til de i forslaget nævnte 8-9 måneder regnet fra det tidspunkt, hvor asylsagen tages under realitetsbehandling, vil i sig selv nødvendiggøre en meget væsentlig opstramning af asylsagsbehandlingen og en tilførsel af yderligere ressourcer, således som der er redegjort for det i lovforslagets bemærkninger. Flertallet vil imidlertid også stærkt understrege betydningen af, at den tid, der medgår til afgørelsen af, om en asylansøger kan afvises til et sikkert tredjeland, nedbringes mest muligt. Flertallet har derfor som et bilag til betænkningen optaget et notat af 13. maj 1992 om asylsagsbehandlingen efter vedtagelsen af dette lovforslag. I dette notat redegøres der for den opstramning, der må ske i alle led af asylsagsbehandling, og for de muligheder, der med lovforslaget er for at gennemføre en skærpelse af praksis vedrørende opsættende virkning og med hensyn til behandling af ansøgninger om genoptagelse enten af asylsagen eller af sager om humanitær opholdstilladelse.

Herudover er det flertallets opfattelse, at mulighederne for en yderligere nedbringelse af sagsbehandlingstiden nøje bør undersøges og vurderes. Ikke alene hensynet til en effektiv administration på dette område, men også hensynet til asylansøgerne taler herfor. Flertallet har derfor med tilfredshed noteret sig den beskrevne opgave og sammensætningen af det kommende udvalg nedsat af Justitsministeriet med henblik på en effektivisering af asylsagsbehandlingen.

Flertallet lægger til grund, at justitsministeren har forpligtet sig til alene at lade bestemmelsen om politiets adgang til at optage fingeraftryk og personfoto af udlændinge anvende i de tilfælde, hvor der ved indrejsen kan være tvivl om identitetsspørgsmålet. Derimod skal Justitsministeriet efter flertallets opfattelse være forpligtet til at forelægge Folketinget resultatet af forhandlinger om et eventuelt udvidet europæisk samarbejde på dette område. Folketinget vil dermed få lejlighed til at tage stilling til en detaljeret regulering af adgangen til at optage fingeraftryk og personfoto af udlændinge og udveksling af sådanne oplysninger mellem landene på et tidspunkt, hvor konturerne af det internationale samarbejde på området vil kunne præsenteres.

Flertallet har noteret sig, at det i forbindelse med omformuleringen af udlændingelovens § 36 om frihedsberøvelse af udlændinge er tilkendegivet, at ændringen alene indebærer, at der hermed gives adgang til at frihedsberøve asylansøgere, som udebliver fra en afhøring ved Direktoratet for Udlændinge eller politiet, hvortil de pågældende er indkaldt. Flertallet forudsætter, at frihedsberøvelse i disse tilfælde sker efter en konkret vurdering, og at det sikres, at frihedsberøvelsen ikke udstrækkes ud over det tidsrum, som er nødvendigt for at sikre ansøgerens tilstedeværelse ved afhøringen.

Flertallet forudsætter endvidere, at man ved administrationen af bestemmelsen i § 9, stk. 4, hvorefter udlændingemyndighederne i visse tilfælde af familiesammenføring med ægtefæller og børn kan stille krav om, at den herboende, som har forsørgelsespligt efter de almindelige regler herom, godtgør at kunne forsørge sin familie, vil være opmærksom på tilfælde, hvor der er tale om uventede sociale begivenheder. For familier vil der i denne situation helt typisk være tale om, at der foreligger sådanne menneskelige hensyn og eventuelt en sådan tilknytning til landet bl.a. som følge af opholdets længde, og at der ikke efter bistandsloven bør træffes beslutning om hjemsendelse.

Flertallet har endelig noteret sig den tilkendegivelse, som socialministeren har afgivet over for Retsudvalget med hensyn til at ville fremkomme med lovforslag om en repatrieringsordning i folketingsåret 1992-1993. Det er efter flertallets opfattelse af stor vigtighed,